

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **Sun Ship 01, s. r. o.**, se sídlem Velehradská 593, Staré Město, zastoupena Mgr. Filipem Lederem, advokátem se sídlem Lidická 57, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobách proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Českých Budějovicích ze dne 20. 3. 2012, čj. 2320/12-1200, a ze dne 14. 6. 2012, čj. 4523/12-1200, v řízení o kasačních stížnostech žalobkyně proti rozsudkům Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 1. 2013, čj. 10 Af 388/2012 – 38, a ze dne 26. 2. 2013, čj. 10 Af 507/2012 – 64,

t a k t o :

- I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 Afs 16/2013 a sp. zn. 1 Afs 26/2013 **se spojují** ke společnému projednání. Nadále budou vedeny pod sp. zn. 1 Afs 16/2013.
- II. Kasační stížnosti **se zamítají**.
- III. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.
- IV. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasačních stížnostech.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Žalobkyně vlastní a provozuje fotovoltaickou elektrárnu v obci Hulín o celkovém instalovaném výkonu 0,924 MW. Vyrobenou elektrickou energii dodává do distribuční sítě společnosti E.ON Distribuce, a. s., a to za cenu určenou cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu. Předmětem sporu se staly platby za elektrinu dodanou do distribuční sítě

v měsících srpen, září, říjen, listopad a prosinec 2011. Žalobkyně vyfakturovala společnosti E.ON Distribuce částku ve výši 1.729.357,44 Kč bez DPH (srpen 2011), 1.501.617,58 Kč bez DPH (září 2011), 872.399,96 Kč bez DPH (říjen 2011), 516.475,51 Kč bez DPH (listopad 2011) a 223.308,66 Kč bez DPH (prosinec 2011). Společnost E.ON Distribuce však uhradila žalobkyni jen část z fakturovaných částek. Žalobkyně ji požádala o vysvětlení podle § 237 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Společnost E.ON Distribuce svůj postup odůvodnila tím, že jako plátce daně byla povinna z platby srazit a odvést správci daně odvod z elektřiny ze slunečního záření dle § 7a zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů).

[2] Žalobkyně, jakožto poplatník daně, následně podala proti postupu společnosti E.ON Distribuce, jakožto plátcí daně, stížnosti dle § 237 odst. 3 daňového řádu. Finanční úřad v Českých Budějovicích zamítl stížnosti žalobkyně rozhodnutími ze dne 14. 12. 2011, čj. 474570/11/077910302673 (platba za srpen 2011), ze dne 26. 1. 2012, čj. 25066/12/077910302673 (platba za září 2011), ze dne 23. 3. 2012, čj. 124707/12/077910302673 (platba za říjen 2011), ze dne 30. 3. 2012, čj. 157776/12/077910302673 (platba za listopad 2011), a ze dne 4. 4. 2012, čj. 159339/12/077910302673 (platba za prosinec 2011). Finanční úřad poukázal na text § 7a a násl. zákona č. 180/2005 Sb., ve znění zákona č. 402/2010 Sb. Z něho plyne, že provozovatel přenosové soustavy je povinen z platby za výkup elektřiny vyrobené ze slunečního záření srazit, vybrat a odvést tzv. odvod, neboť byly splněny všechny zákonné podmínky. Finanční úřad uzavřel, že plátce daně postupoval v souladu se zákonem, a proto je stížnost nedůvodná.

[3] Proti rozhodnutím finančního úřadu se žalobkyně odvolala. Žalovaný však v záhlaví označenými rozhodnutími odvolání zamítl a všech pět rozhodnutí finančního úřadu potvrdil (*pozn.: O odvoláních původně rozhodovalo Finanční ředitelství v Českých Budějovicích, které však bylo ke dni 31. 12. 2012 zrušeno zákonem č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky. Jeho působnost přešla na Odvolací finanční ředitelství, přičemž dle § 20 odst. 2 zákona č. 456/2011 Sb. platí, že jsou-li v rozhodnutích vydaných při správě daní uvedeny územní finanční orgány, zde tedy Finanční ředitelství v Českých Budějovicích, rozumí se jimi orgány finanční správy příslušné dle zákona č. 456/2011 Sb., v tomto případě tedy Odvolací finanční ředitelství*). Žalovaný se plně ztotožnil s názorem finančního úřadu. Doplnil, že územní finanční orgány nejsou oprávněny posuzovat soulad aplikované právní normy s ústavním pořádkem. Toto hodnocení přísluší výlučně Ústavnímu soudu.

[4] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného dvěma samostatnými žalobami. Krajský soud obě žaloby zamítl, neboť dospěl k závěru, že jsou nedůvodné. Soud uvedl, že finanční úřad i žalovaný postupovali v souladu se zákonem. Námítky žalobkyně byly vzneseny v obecné poloze a směřovaly proti aplikovatelné právní úpravě, především jejímu souladu s ústavním pořádkem. Ústavností právní úpravy zavádějící odvod z elektřiny ze slunečního záření se zabýval Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 a krajský soud je tímto názorem vázán. Teprve v replice žalobkyně namítala, že srážení odvodu má pro ni likvidační účinky. Tuto novou argumentaci, jejímuž dřívějšímu uplatnění již v řízení před správními orgány nic nebránilo, vznesla žalobkyně až po uplynutí lhůty k podání žaloby. Soud se jí tak nemohl zabývat. Znalecký posudek, jehož vypracování požadovala žalobkyně ve své replice, mohl být z její strany předložen již v řízení před správními orgány.

pokračování

II.

Argumenty obsažené v kasační stížnosti

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudkům krajského soudu včasné kasační stížnosti shodného znění, opírající se o § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatelka namítá, že krajský soud posoudil daný případ zcela paušalizovaně, aniž by vzal do úvahy konkrétní okolnosti daného případu. Výstavba a počáteční provoz fotovoltaické elektrárny jsou financovány zásadně z cizích zdrojů, jednak z bankovního úvěru, jednak z půjčky. Po zavedení odvodu není stěžovatelka schopna splácet půjčku v celé výši ani jistinu bankovního úvěru. Zavedení odvodu tak má pro stěžovatelku krátkodobý rdousící efekt, dlouhodobě vede ke ztrátové situaci, jež je zásadně likvidační. Bylo zamezeno garantované návratnosti investice do výstavby fotovoltaické elektrárny. Řešení rdousícího efektu prostřednictvím institutu posečkáni daně není konstruktivní, vede toliko k oddálení zátěže, nikoliv k úlevě jako takové.

[6] Stěžovatelka dále namítá, že se krajský soud nedostatečně a nesprávně vypořádal s návrhem na provedení dokazování existence tzv. rdousícího efektu. Soud návrh zamítl s ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. s., neboť v době vydání rozhodnutí nemohl existovat rdousící efekt, jelikož nález sp. zn. Pl. ÚS 17/11 byl vydán až po podání žalob. Existence rdousícího efektu není dle stěžovatelky odvislá od vydání nálezu Ústavního soudu. Jde o objektivní stav, který zde existoval a který vznikl v důsledku zavedení daného odvodu z vyrobené elektrické energie. V době vydání rozhodnutí žalovaného zde tedy bylo to, co Ústavní soud později označil jako rdousící efekt. Znaleckým posudkem bylo možné podchytit skutkový i právní stav k okamžiku vydání napadených rozhodnutí žalovaného.

[7] Stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudky krajského soudu, stejně jako rozhodnutí žalovaného a finančního úřadu.

III.

Vyjádření žalovaného ke kasačním stížnostem

[8] Žalovaný ve svých vyjádřeních ke kasačním stížnostem uvedl, že správní orgány postupovaly v těchto věcech v souladu se zákonem. Nebyly přitom oprávněny zkoumat soulad aplikované právní úpravy s ústavním pořádkem. Ostatně Ústavní soud dospěl k závěru, že právní úprava odvodu z elektřiny ze slunečního záření není protiústavní. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti zamítl.

IV.

Spojení věcí ke společnému projednání

[9] Jelikož se obě kasační stížnosti týkají týchž účastníků řízení, skutkově i právně shodných otázek a obsahují shodné kasační námítky, které směřují proti týmž důvodům rozsudků krajského soudu, přistoupil Nejvyšší správní soud na základě § 39 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. ke spojení věcí a jejich společnému projednání.

V.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Kasační stížnosti nejsou důvodné.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nevypořádání se s důkazním návrhem stěžovatelky [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., **V.A.**] a poté námitkou nesprávné aplikace právní úpravy odvodu z elektřiny ze slunečního záření v kontextu individuálních poměrů stěžovatelky [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., **V.B.**].

[12] Obsahově shodnými námitkami se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 13. 3. 2013, čj. 7 Afs 9/2013 – 25 ve věci *Sun Ship 03, s. r. o.*, ke kasační stížnosti „sesterské“ společnosti stěžovatelky (společnost Sun Ship 01, s. r. o. a Sun Ship 03, s. r. o. jsou obě vlastněny společností SUN PORT s. r. o.).

V.A.

Neprovedení důkazu znaleckým posudkem

[13] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudků krajského soudu v tom, že se v nich soud nevypořádal s návrhem stěžovatelky na provedení důkazu znaleckým posudkem, jehož zpracování by měl zadat soud. Tímto důkazním prostředkem mělo být prokázáno, že v důsledku zavedení odvodu z elektřiny ze slunečního záření se stěžovatelka ocitla v takové ekonomické situaci, že není s to dostát svým splatným závazkům a nastolená situace je pro ni dlouhodobě likvidační.

[14] Krajský soud k tomu uvedl, že stěžovatelka v žalobě obecně napadala právní úpravu odvodu z elektřiny ze slunečního záření jako takovou. Teprve v replice začala tvrdit, že aplikace odvodu má pro ni rdousící efekt, je likvidační. Tento nový žalobní bod uplatněný v replice byl však podán až po uplynutí lhůty k podání žaloby, a proto k němu soud nepřihlédl. Jelikož důkazní návrh stěžovatelky se vztahoval právě k žalobnímu bodu, který krajský soud vyhodnotil jako opožděný, nemělo by žádný smysl navržený důkazní prostředek provádět. Dále krajský soud uvedl, že pokud se stěžovatelka domnívá, že právní úprava odvodu z elektřiny ze slunečního záření na ni byla aplikována nezákonně, měla již v řízení před správními orgány znaleckým posudkem prokázat, že v jejím konkrétním a specifickém případě má odvod rdousící efekt. Jde o vyjádření myšlenky, že nové důkazní prostředky lze v soudním řízení správním provádět jen v odůvodněných případech, tak tomu ovšem v daných věcech není.

[15] Krajský soud se s tímto důkazním návrhem vypořádal, tedy zdůvodnil, proč jej neprovedl. Rozsudky krajského soudu proto nejsou nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (viz rozsudek NSS ze dne 1. 4. 2008, čj. 9 Azs 25/2008 – 108).

[16] Stěžovatelka dále tvrdí, že krajský soud nesprávně odmítl provést navržený důkazní prostředek s poukazem na § 75 odst. 1 s. ř. s. Namítá, že znaleckým posudkem je možné prokázat, jaká byla hospodářská situace stěžovatelky ke dni vydání rozhodnutí žalovaného.

[17] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že stěžovatelka patrně neuzpůsobila obsah kasačních stížností odůvodnění rozsudků krajského soudu, které napadá, a zřejmě jen převzala text jiných kasačních stížností, které zástupce stěžovatelky podává v zastoupení různých společností skupiny „Sun Ship 01 – 06“. V nyní posuzovaných věcech totiž krajský soud, na rozdíl např. od rozsudku ze dne 5. 12. 2012, čj. 10 Af 390/2012 – 36 ve věci *Sun Ship 03*, neodůvodnil neprovedení důkazu znaleckým posudkem tím, že je třeba vycházet pouze ze skutkového stavu ke dni vydání rozhodnutí žalovaného. Neprovedení důkazu odůvodnil tím, že se vztahuje k opožděnému žalobnímu bodu, jímž se soud nemůže zabývat. Tento názor stěžovatelka v kasačních stížnostech nenapadá. Stejně tak nezpochybnila úvahu krajského soudu, dle něhož stěžovatelce nic nebránilo v tom, aby již v řízení před správními orgány vznesla návrh na provedení důkazu znaleckým

pokračování

posudkem. Tato úvaha ohledně přípustnosti nových důkazních prostředků v soudním řízení správním je přitom v zásadě správná, neboť důkazní návrhy by měl žalobce uplatňovat již ve správním řízení, nebránil-li tomu nějaký závažný důvod (viz rozsudek NSS ze dne 3. 2. 2010, čj. 1 Afs 103/2009 - 232, č. 2033/2010 Sb. NSS, věc *NJK UNICOS, spol. s r. o.*, bod 44).

[18] Námitka je nedůvodná.

V.B.

Nesprávné posouzení otázky aplikace odvodu z elektřiny ze slunečního záření na stěžovatelku

[19] Stěžovatelka namítá, že krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že na případ stěžovatelky je třeba aplikovat právní úpravu odvodu z elektřiny ze slunečního záření. Tvrdí, že odvod pro ni má rdousící efekt a dlouhodobě vede k její likvidaci. Krajský soud posoudil žalobu paušálně a nepřihlédl k tomu, že fotovoltaická elektrárna byla stěžovatelkou pořízena výlučně z cizích zdrojů, půjčky a bankovního úvěru.

[20] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud se v napadených rozsudcích vypořádal s žalobním bodem stěžovatelky obecně namítajícím neústavnost právní úpravy odvodu z elektřiny ze slunečního záření. Krajský soud poukázal na náleze ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11 (220/2012 Sb.), a shrnul jeho stěžejní závěry, reagující i na konkrétní argumenty stěžovatelky proti ústavnosti této právní úpravy. V této části se tak může odůvodnění rozsudků krajského soudu jevit stěžovatelce jako paušální, což však vyplývá z toho, že se krajský soud vypořádával s obecnými výtkami směřujícími vůči právní úpravě jako takové.

[21] Nález Ústavního soudu byl vyhlášen dne 16. 5. 2012 a téhož dne Ústavní soud zveřejnil na svých webových stránkách tiskovou zprávu obsahující stěžejní důvody nálezu (http://www.usoud.cz/aktualne/?tx_ttnews%5Btt_news%5D=228&cHash=ba64b9e8a5f2fc15491b89626e3bb97e) a jeho plný text. Nález byl poté dne 29. 6. 2012 publikován ve Sbírce zákonů (částka č. 77). Ústavní soud návrh na zrušení zákona zamítl, přičemž připustil, že v některých výjimečných individuálních případech, v nichž by odvod vyvolal rdousící efekt, by mohla být jeho aplikace protiústavní.

[22] Ve věci vedené krajským soudem pod sp. zn. 10 Af 388/2012 byla žaloba podána dne 4. 5. 2012. Lhůta pro její podání uplynula dne 21. 5. 2012. Replika, v níž stěžovatelka poprvé uvedla, že je třeba zohlednit její individuální poměry, tj. výlučně externí způsob financování investice a neschopnost splácet závazky, byla soudu předložena až dne 7. 1. 2013.

[23] Ve věci vedené krajským soudem pod sp. zn. 10 Af 507/2012 byla žaloba podána dne 15. 8. 2012, v poslední den lhůty pro podání žaloby. Replika, v níž stěžovatelka poprvé uvedla, že je třeba zohlednit její individuální poměry, tj. výlučně externí způsob financování investice a neschopnost splácet závazky, byla soudu předložena až dne 18. 2. 2013.

[24] Krajský soud uvedl, že žalobní bod, dle něhož má aplikace odvodu z elektřiny ze slunečního záření na stěžovatelku rdousící efekt a dlouhodobě likvidační účinky, jejichž příčina spočívá ve financování investice z cizích zdrojů, byl uplatněn až po lhůtě k podání žaloby. Proto se jím nemohl s ohledem na § 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s. zabývat. Tento závěr krajského soudu stěžovatelka v kasační stížnosti *nenapadá*. Naopak, sama v kasačních stížnostech výslovně uvádí, že rdousící efekt, resp. likvidační účinky odvodu nevyvstaly až v důsledku vydání nálezu Ústavního soudu, ale existovaly již od samého počátku, tj. ještě před vyhlášením nálezu.

Tím stěžovatelka stvrzuje, že jí nic nebránilo v tom, aby na rdousící efekt odvodu z elektřiny ze slunečního záření s ohledem na její individuální podmínky poukázala již v řízení před správními orgány, nebo alespoň aby takový žalobní bod uplatnila v řízení před soudem ve lhůtě pro podání žaloby. Ostatně nález Ústavního soudu byl vyhlášen a veřejnosti zpřístupněn ještě před uplynutím lhůty pro podání žaloby (k tomu viz chronologický přehled obsažený v bodech [21] až [23] shora). Stěžovatelka v řízení řádně nestřežila svá práva, což ostatně dokládá již ta skutečnost, že čekala dalších 6 měsíců od vyhlášení nálezu, než krajskému soudu předložila argumentaci opírající se o její individuální poměry.

[25] Vzhledem k tomu, že se krajský soud argumentací stěžovatelky pro její opožděnost nezabýval, mívá se ta část kasacních stížností, která poukazuje na nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem z důvodu nezohlednění individuálních poměrů stěžovatelky, s důvody rozsudků krajského soudu. *Stěžovatelka mohla napadnout toliko závěr krajského soudu o tom, že žalobní bod obsažený v replikách je opožděný.* Těto přípustné obrany však stěžovatelka nevyužila a namísto toho zformulovala kasací námitku, jež nekoresponduje s rozhodovacími důvody krajského soudu.

[26] Stěžovatelka má nepochybně pravdu v tom, že zamítnutí návrhu na zrušení zákona Ústavním soudem nezbavuje správní soudy povinnosti zkoumat, zda jeho aplikace není v individuálním případě protiústavní. Opomíjí však, že soudní řízení správní je ovládáno dispoziční zásadou, přičemž zásada oficiality se uplatní jen omezeně. Správní soud je oprávněn přezkoumat správnost právního posouzení věci správními orgány výlučně k námitce žalobce, nikoliv z moci úřední (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Aby tedy mohl správní soud zkoumat, zda aplikace odvodu z elektřiny ze slunečního záření v individuálním případě má rdousící efekt, musela by stěžovatelka řádně a včas uplatnit příslušný žalobní bod. To se však dle krajského soudu nestalo.

[27] Námitka je nedůvodná.

[28] Nad rámec rozhodovacích důvodů Nejvyšší správní soud poznamenává, že krajský soud zcela správně poukázal na část nálezu, v němž Ústavní soud zdůraznil, že přes garance poskytnuté zákonem o podpoře využívání obnovitelných zdrojů nese provozovatel fotovoltaické elektrárny běžné podnikatelské riziko, které je vlastní veškeré podnikatelské činnosti, a je povinen přizpůsobit své cash-flow aktuálním podmínkám a potřebám. Stěžovatelka tvrdí, že odvod z elektřiny ze slunečního záření se v jejím případě projevuje tak, že není s to splácet své závazky vůči třetím osobám. Soud považuje za potřebné v této souvislosti poukázat na to, že stěžovatelka byla založena v červenci 2009 za účelem provozování fotovoltaické elektrárny, přičemž její základní kapitál činí pouhých 200.000 Kč. Téhož roku pořídila dlouhodobý hmotný majetek v hodnotě cca 108.000.000 Kč, a to z cizích zdrojů, jejichž výše dosahovala cca 114.000.000 Kč (viz účetní závěrka za rok 2009 založená ve sbírce listin obchodního rejstříku). Kapitálově slabá stěžovatelka tedy provedla investici v hodnotě přesahující sto milionů korun českých krytou výlučně z cizích zdrojů. Již v této počáteční finanční nestabilitě mají svůj původ problémy s cash-flow, neboť stěžovatelka není s to případné problémy se splácením svých závazků vůči třetím osobám krýt z jiných vnitřních zdrojů než tržeb. Takovýto model financování podnikatelské činnosti evidentně nepočítá ani s nejmenší mírou rizika, kterou by byl povinen nést podnikatelský subjekt.

[29] Tvrzení stěžovatelky, že zavedením odvodu bylo zamezeno garantované návratnosti investice, je nepodložené. Zákon garantuje návratnost investice v horizontu 15 let [viz § 6 odst. 1 písm. b) zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů]. Vzhledem k tomu, že nelze s jistotou spočítat, jaké množství elektřiny fotovoltaická elektrárna vyrobí za 15 let a kolik bude

pokračování

činit výše tržeb, je předčasné spekulovat o dodržení zákonem stanovené doby návratnosti investice, nebyla-li ze strany stěžovatelky předložena žádná seriózní prognóza vývoje výše tržeb a předpokládaného množství výroby elektřiny.

[30] Nelze souhlasit ani s tezí stěžovatelky, že v nálezů navržené řešení problémů s cash-flow, tedy posečkání daně, není efektivním nástrojem. Tento nástroj slouží k tomu, aby byl daňovému subjektu poskytnut určitý časový prostor pro to, aby uzpůsobil své finanční toky nově nastalé situaci (např. změnou podmínek úvěru, refinancováním). Ačkoliv stěžovatelka podniká v oblasti výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů, tedy sektoru s garantovanou výší výkupních cen, stále se jedná o podnikatelskou činnost. Stěžovatelka je povinna v průběhu této činnosti provádět hospodářsky racionální kroky reagující na aktuální situaci na trhu tak, aby co nejvíce optimalizovala své podnikání. Pokud tak stěžovatelka nečiní, nemůže očekávat, že vzniklá ztráta jí bude uhrazena státem.

VI.

Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnosti nejsou důvodné, a proto je dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Neshledal přitom žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez návrhu (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[32] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasačních stížnostech úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v tomto řízení žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. května 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu